

Sygnatura akt IV Ka 401/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SSO Ewa Rusin SSO Adam Pietrzak
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 6 sierpnia 2014 roku

sprawy **D. S.**

syna H. i A. z domu H. urodzonego (...) w R.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 11 lutego 2014 roku, sygnatura akt VI K 21/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 180 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 401/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku oskarżył D. S. o to, że w dniu 8 listopada 2013 roku w B. województwa (...) na stacji paliw (...) działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd w ten sposób, iż oskarżając go o kradzież pieniędzy spowodował, iż pokrzywdzony okazał mu swoje pieniądze w kwocie 4500 franków szwajcarskich stanowiących równowartość 15.300 złotych, które to pieniądze - wykorzystując nieuwagę J. W. - podmienił na 9500 rubli białoruskich stanowiących równowartość 3, 16 złotych czym działał na szkodę w/w ,

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 roku (sygnatura akt VI K 21/14) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżonego D. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 09 listopada 2013 roku do 07 lutego 2014 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. W. kwoty 7300 złotych;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 1929, 53 złotych tytułem poniesionych wydatków oraz wymierzył opłatę w kwocie 180 złotych.

Wyrok powyższy zaskarżony został apelacją obrońcy w części orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego, a skarżący wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, w sytuacji kiedy wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełniłoby wszelkie cele prewencji ogólnej i indywidualnej, a podnosząc wskazany zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i wymierzenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Apelację wywiódł również Prokurator Rejonowy w Kłodzku w części orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, a skarżący wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego D. S. w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności obciążających, a w szczególności uczynienia sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu, postawy prezentowanej w przekroju całego postępowania, a zwłaszcza odmowy podania danych personalnych współsprawców, a nade wszystko celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć wobec sprawcy i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a podnosząc wskazany zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego D. S. kary 3 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacje są oczywiście bezzasadne.

W niniejszym uzasadnieniu odniesiono się jedynie do apelacji obrońcy oskarżonego wobec złożonego wniosku o uzasadnienie (art.457§2 kpk).

Zarzut rażąco niewspółmierności kary podniesiony w apelacji obrońcy w istocie opiera się na twierdzeniu, iż częściowe naprawienie szkody przez oskarżonego i finalne przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu winny skutkować orzeczeniem kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Otóż nie bardziej mylnego.

Warunkowe zawieszenie wykonania kary nie stanowi powinności sądu, a jest swoistym odstępstwem od stosowania kar bezwzględnych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z rażąco niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 kk.

Sąd I instancji nie zignorował faktu częściowego naprawienia szkody przez oskarżonego czemu dał wyraz orzekając o obowiązku naprawienia szkody, jednak nie przeceniał tejże okoliczności przy wymiarze kary. Warto zwrócić uwagę, iż do częściowego naprawienia szkody doszło dopiero w toku postępowania sądowego, zaś przyznanie oskarżonego nastąpiło dopiero po zgromadzeniu szeregu dowodów, które potwierdzały jego sprawstwo. Oczywiście oskarżony nie ma obowiązku wskazywania współsprawców, jednakże wszystkie przywołane powyżej okoliczności traktowane być muszą jako zachowanie po popełnieniu przestępstwa (art.69§2 kk).Nie można zatem przyjąć aby oskarżony działał na skutek rzeczywistej skruchy, ale w sposób wyrachowany „na potrzeby toczącego się postępowania” licząc na orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Oczywiście rację ma apelujący wskazując, iż powoływanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na okoliczność prowadzenia innego postępowania karnego przeciwko oskarżonemu nie może wpływać na wymiar kary, jednakże nie sposób przyjąć aby wpływ taki miało skoro wymierzono karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd odwoławczy podziela również argumentację uzasadnienia zaskarżonego wyroku odnośnie braku pozytywnej prognozy kryminologicznej w wypadku oskarżonego. Oskarżony bowiem będąc skazanym na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania - w okresie próby podjął swoistą „przestępczą działalność zarobkową”, co świadczy o jego lekceważącym stosunku do obowiązującego porządku prawnego.

W świetle powyższego apelacja obrońcy oskarżonego jawi się jako oczywiście bezzasadna, a zaskarżony wyrok jako trafny należało utrzymać w mocy (art.437§1 kpk).